

právo a že má žalobkyně nárok na výtěžek z dražby. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel má potud pravdu, pokud doličuje, že žaloba podle svých vývodů a svého konečného návrhu neodpovídá ani žalobě podle § 258 ex. ř., za niž se vydávala, ani žalobě podle § 37 ex. ř., za niž ji pokládá odvolací rozsudek. V posléze naznačeném směru schází jí zejména návrh žaloby podle § 37 ex. ř., by exekuce byla prohlášena za nepřipustnou. Ale jde zřejmě o žalobu o určení, že dražební výtěžek patří žalobkyni, že tudíž má na něj nárok. Věta žalobního návrhu o právu vlastnickém k autu by byla pouhým do žaloby pojatým předurčovacím návrhem podle § 236 c. ř. s. Vlastním předmětem sporu byl by žalobní návrh na určení, že žalobkyně má nárok na výtěžek z dražby. Návrh ten jest podle § 228 c. ř. s. po formální stránce přípustný. Jednak nemůže býti vážných pochybností, že žalobkyně jako majitelka auta, za něž výtěžku bylo docíleno a jenž byl na soudě složen, má právní zájem na brzkém zjištění svého nároku na vydání tohoto výtěžku, neboť exekuční soud musí podle povinnosti přikročiti k jeho neodkladnému rozvrhu. Jednak není dobře možná žaloba o plnění, protože žalovaný, nejsa oprávněn se složeným výtěžkem volně nakládati, jej ani nemůže žalobkyni vydati a soud jej bez jeho odsouzení k vydání vydá podle úřední povinnosti straně, která soudním výrokem své právo k němu doloží. Po stránce hmotného práva jest tato určovací žaloba oprávněna, protože jde o vydání výtěžku docíleného za auto, žalovaným zabavené v exekuci proti jeho dlužníku Karlu K-ovi, ale patřící žalobkyni, takže žalovaný by byl bez důvodu obohacen, kdyby dostal dražební výtěžek z věci patřící někomu jinému než jeho dlužníkovi, a byl by obohacen na újmu žalobkyně, kdyby výtěžek ten dostal, ačkoli šlo o její věc.

Čís. 9902.

I žaloba podle syndikátního zákona promlčuje se ve třech letech. Promlčecí lhůta proti soudcovskému úředníku nepočíná teprve skončením předchozího syndikátního sporu proti státu a sporu o jeho obnovu.

(Rozh. ze dne 9. května 1930, Co I 3/30).

Syndikátní žalobu proti soudcům procesní soud první stolice zamítl mimo jiné z těchto důvodů: Rozsudek vrchního zemského soudu v Praze ze dne 25. září 1922 byl žalobci k rukám jeho právního zástupce doručen dne 4. listopadu 1922 a nabyl po uplynutí čtrnáctidenní dovolací lhůty moci práva. V této době byla tudíž žalobci známa i škoda i domnělý škůdce, pročež tříletou dobu promlčecí stanovenou v § 1489 obč. zák. pro veškeré nároky z důvodu náhrady škody, ne-

vyjímajíc ani nároky syndikátní, počítati jest ode dne, kdy potvrzující rozsudek odvolacího soudu nabyl moci práva, to jest ode dne 18. listopadu 1922. By lhůta tato byla zachována, měl žalobce pro domnělé své nároky podati žalobu nejpozději do dne 18. listopadu 1925, a to proti přímým dlužníkům, což neučinil. Na tom nemění nic okolnost, že žalobce též nárok, ovšem ve skromnějším rozsahu 300.000 Kč, uplatnil žalobou podanou dne 14. listopadu 1925 na československý stát jako rukojmí a plátce, a se po jejím zamítnutí domáhal obnovy řízení, rovněž bezvýsledně. Žaloba, o niž tu jde, byla podána teprve dne 5. října 1929, jest tudíž nehledíc k tomu, že jest naprosto bezpodstatná, podle § 1489 obč. zák. promlčena a bylo ji proto zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolání.

D ů v o d y:

Ve věci jest vhodno obmeziti se při četných sporných bodech (§§ 189 a 463 c. ř. s.) nejdříve na námitku promlčení nároku, neboť, je-li odůvodněna, odpadne zkoumání zákonných předpokladů syndikátního nároku i ve směru formálním i hmotněprávním. Podle zásady procesní hospodárnosti jest z několika námitek žalovaného vždy především rozhodovati o té, jejíž důvodnost by učinila ostatní námitky bezpředmětými. Námitka promlčení žaloby podle § 1489 obč. zák. jest odůvodněna a odvolací soud schvaluje v té příčině právní posouzení věci v napadeném rozsudku. Tvrzená škoda i osoby domnělých škůdců staly se žalobci známými nejpozději doručením rozsudku odvolacího soudu ve sporu Cg II 52/22, proti němuž nebylo podáno dovolání a jenž byl doručen právnímu zástupci žalobcovu dne 4. listopadu 1922. Žalobce zvěděl již z rozsudku soudu první stolice ze dne 10. června 1922 Cg II 52/22, že rozhodovali soudcové nyní žalovaní. Mimo to žalobce sám jmenoval tyto soudce také již v dřívější syndikátní žalobě proti československému státu, podané dne 14. prosince 1925 pod Ck VII 8/25, kde jim již vytýkal porušení práva v podstatě týmž způsobem, jako nyní. I od té doby uplynula více než tři léta do podání nynější žaloby dne 5. října 1929. »Každá odškodňovací žaloba« (§ 1489 obč. zák.) promlčí se ve 3 letech. To platí i o žalobě podle syndikátního zákona, která jest také jen žalobou o náhradu škody ze zaviněného, bezprávného činu (srov. rozh. č. 3245 sb. n. s. a § 5 synd. zák.). Názor žalobcův, že nutno promlčecí lhůtu čítati teprve od skončení předešlého syndikátního sporu proti československému státu a sporu o jeho obnovu, který byl ukončen teprve roku 1927, jest mylný. Podle § 1 syndikátního zákona ze dne 12. července 1872 čís. 112 ř. zák. může býti pohledávána náhrada buď jen na provinilém úředníku soudcovském nebo jen na státu nebo na obou. Jsou to nároky zákonem vyhrazené proti samostatným právním podmětům a otázka promlčení se posuzuje proti každému zvlášť. Poukazuje-li odvolatel k tomu, že, když nebyla dřívější syndikátní žaloba promlčena, není promlčena ani tato, zapomíná, že v dřívějším syndikátním sporu nebylo promlčení namítáno (§ 1501 obč. z.) a že následkem toho tam tato otázka vůbec nemohla přijíti na přetřes.